

Тема 5

КРАЇНИ ЦЕНТРАЛЬНОЇ ТА СХІДНОЇ ЄВРОПИ (1945 р. — ПОЧАТОК ХХІ ст.)

§ 18 / Країни Центральної та Східної Європи після Другої світової війни

- У яких країнах регіону найактивніше розвивався рух Опору?
- За яких умов країни Центральної та Східної Європи були звільнені від окупантів?

1. Установлення прорадянських режимів.

Після ліквідації нацизму та відновлення національної незалежності в країнах Центральної та Південно-Східної Європи в 1944–1945 рр. прийшли до влади уряди національних фронтів, які склалися з кількох партій та організацій, що боролися проти окупантів або проти власних профашистських правителів.

Французький історик Ж. Б. Дюрозель писав, що встановлення комуністичного режиму здійснювалося послідовно:

- *Перший етап* — створення справжнього коаліційного уряду. У Румунії та Болгарії він протримався лише кілька місяців (у Болгарії — до січня 1945 р., у Румунії — до лютого 1945 р.). В Угорщині він зберігав владу до весни 1947 р., у Чехословаччині — до лютого 1948 р.

- *Другий етап* — створення формального коаліційного уряду, у якому вся влада фактично належала комуністам.

- *Третій етап* — створення власне комуністичного уряду (восени 1947 р. — у Болгарії та Румунії, у лютому 1948 р. — у Чехословаччині, у березні 1948 р. — в Угорщині).

На першому етапі були здійснені перетворення в різних сферах. Ліквідовувалися фашистські партії та організації, поновлювалася дія демократичних конституцій, почали функціонувати парламенти, створювалися нові органи місцевого управління — національні комітети або ради. До певного часу зберігалася монархічна форма правління (у Болгарії, Румунії, Югославії).

На другому етапі в усіх країнах, окрім Болгарії, де ця проблема вже була вирішена, ліквідовувалося поміщицьке землеволодіння.

Підлягали націоналізації найважливіші підприємства та банки, однак питання про ліквідацію приватної власності ще не ставилося. Вилучалася на користь держави власність фашистів та їхніх поплічників. Здійснювалися соціальні реформи з метою поліпшення життя в повоєнних містах і селах, розширювалися можливості для здобуття освіти та користування культурними цінностями. Компартії прагнули зміцнити соціальну опору для майбутніх виборів.

Водночас зазнавали утисків буржуазні та дрібнобуржуазні партії, які змушені були перейти в опозицію, а їхніх лідерів, які не емігрували, заарештовували.

Проте до 1947 р., незважаючи на військову та політичну присутність СРСР у Східній Європі, зберігалася можливість розвитку політичної та економічної системи, що припускала в певних межах політичний плюралізм, багатопартійність, різноманітність форм власності.

Лідери комуністичних партій східноєвропейських країн тоді вважали, що процес побудови соціалізму буде тривалим, еволюційним, без застосування насильства.

Однак події 1947–1948 рр. докорінно змінили ситуацію: розпочався третій етап — установлення комуністичних режимів. Поразка комуністів на виборах в Угорщині, перенесення виборів у Польщі на 1947 р. через недостатньо сильну позицію компартії стривожили Кремль, який намагався прискорити перехід влади до комуністичних лідерів. З метою втримання цього процесу під своїм контролем СРСР створив у вересні 1947 р. Інформаційне бюро дев'яти комуністичних партій (СРСР, Польщі, Болгарії, Чехословаччини, Угорщини, Румунії, Югославії, Франції та Італії). На першому його засіданні А. Жданов заявив про можливість приходу до влади комуністів у країнах Східної Європи і про те, що вони можуть розраховувати на підтримку СРСР.

Відтоді в східноєвропейських країнах розпочалася реалізація ленінського плану будівництва соціалізму — індустріалізація та кооперація сільського господарства. Колективізація мала примусовий, насильницький характер. Усі методи та форми колгоспного будівництва, випробувані в СРСР, запроваджувались у цих країнах. Практично в кожній із них склалися культи власних вождів — Б. Бєрута (Польща), К. Готвальда (Чехословаччина), М. Ракоші (Угорщина) та ін.

2. Утворення системи світового соціалізму.

СРСР намагався закріпити свій вплив на країни Східної Європи укладанням міжнародних політичних угод.

25 січня 1949 р. Болгарія, Угорщина, Польща, Румунія, СРСР і Чехословаччина проголосили створення *Ради Економічної Взаємодопомоги (РЕВ)* для спільного розв'язання економічних проблем у зв'язку з розколом Європи, координації народногосподарських планів, реалізації спільних проектів (завод «Ікарус», газо- і нафтогони та ін.). У лютому до РЕВ приєдналась Албанія, а згодом Монголія. На основі окремих угод РЕВ співпрацювала з Кубою, В'єтнамом, Югославією, Анголою, Іраком, Мексикою, Нікарагуа, Мозамбіком, Ефіопією, Афганістаном, НДР.

Однак створення РЕВ не виправдало сподівань її учасників щодо розвитку інтеграції та економічного співробітництва. У відносинах усередині РЕВ переважала торгівля, причому країни Східної Європи отримували пільгові умови на торгівлю із СРСР. Радянський Союз постачав до Східної Європи насамперед природні ресурси. РЕВ припинила свою діяльність у 1991 р.

3. Кризові явища 1950–1970-х років.

У 1950-і роки в країнах Східної Європи почала наростати внутрішня нестабільність, зумовлена кількома причинами. По-перше, після смерті Сталіна в 1953 р. і початку «відлиги» в СРСР відбулася певна лібералізація політичного курсу керівництва країн регіону. По-друге, індустріалізація за радянським

зразком, що здійснювалась у країнах Східної Європи, призвела до значного погіршення матеріального становища насамперед селянства, оскільки основні капіталовкладення спрямовувались у промисловість. Становище робітників і службовців, як засвідчили події в Польщі та НДР, було не набагато кращим. По-третє, економічні реформи в 1950-і роки практично зводилися нанівець догматичним утручанням вищого партійного керівництва, яке проводило авантюристичну політику у сфері економіки. По-четверте, на внутрішню нестабільність у країнах Східної Європи впливали успіхи країн Західної Європи у відновленні економіки в повоєнний період.

Про зміни, які відбувались у ФРН, Італії, Франції, добре знали в Східній Європі, що значно посилювало незадоволення комуністичними режимами. Найяскравішими проявами цього стали події 1956 р. в Польщі та Угорщині. В Угорщині справа дійшла до антитоталітарної революції, яка була придушена за допомогою військової сили.

1 листопада 1956 р. лідер революції І. Надь сформував коаліційний уряд, який проголосив нейтралітет Угорщини та її вихід із Варшавського Договору, висловив намір відмовитися від орієнтації на СРСР і розпочати великомасштабну економічну співпрацю із західними країнами. Замість комуністичних адміністрацій створювалися нові органи влади — ради.

На світанку **4 листопада 1956 р.** радянські війська за наказом маршала І. Конєва розпочали *штурм повсталого Будапешта*. Люди, які домагалися демократичних свобод, стали на захист своїх завоювань, що призвело до людських жертв. Події в Угорщині в 1956 р. стали наслідком краху сталінської моделі соціалізму.

Після подій у Польщі та Угорщині керівництво країн Східної Європи мусило змінити політику, щоб усунути найголовніші причини невдоволення. Були припинені масові репресії та проведена часткова реабілітація їх жертв.

Відбувалася лібералізація у сфері культури, ідеології, освіти — розширювалися контакти із західними країнами.

На початку 1960-х років у більшості країн регіону були зроблені спроби провести економічні реформи. Не відмовляючись від наріжних принципів економічної системи соціалізму (пріоритет держави в економіці, планово-адміністративна система управління та розподілу матеріальних благ тощо), передбачалося надавати підприємствам відносну економічну самостійність. Проте, зберігаючи державну власність, партійно-бюрократична номенклатура забезпечувала можливість повного підпорядкування всіх сфер життя своїм інтересам.

У другій половині 1960-х років (а інколи й раніше) резерви, що забезпечували можливість екстенсивного розвитку країн Східної Європи, значною мірою вичерпалися, що спричинило зменшення прибутку та сповільнення темпів розвитку економіки.

Криза в Чехословаччині (1968–1969) стала одним із найважливіших і доленосних періодів для народів Східної Європи в повоєнні часи. Керівником цієї країни в 1960-і роки був А. Новотний. Темпи економічного розвитку Чехословаччини значно знизилися, можливості екстенсивного розвитку промисловості були вичерпані, процвітали корупція та зловживання владою, обростала привілеями партійна та державна бюрократія. Суспільство з демократичними традиціями не сприймало авторитарного, майже диктаторського стилю керівництва А. Новотного. У січні 1968 р. його звільнили з посади першого секретаря комуністичної партії Чехословаччини. Новим лідером був обраний **Александр Дубчек**.

Керівництво Чехословаччини на чолі з А. Дубчеком розпочало будувати «соціалізм із людським обличчям», намагаючись поєднати засади соціалістичного суспільства з ринковою економікою, плюралізмом, демократією. Пропонувалося скоротити державний апарат, реформувати господарський механізм і відокремити його від політичних і державних органів.

Велику роль у пропагуванні цих ідей відіграли засоби масової інформації, які діяли в країні порівняно вільно. Лібералізація в суспільному житті проявилася виникненням нових політичних організацій, активізацією демократичних партій, що звільнялися від жорсткого контролю КПЧ.

Цей період, який отримав назву «Працька весна», був припинений після введення до країни військ Варшавського Договору в **серпні 1968 р.**

У **квітні 1969 р.** до влади в Чехословаччині прийшло промосковське керівництво. Першим секретарем ЦК КПЧ обрали **Густава Гусака**, який згодом став президентом країни.

Загальна криза тоталітарного режиму проявилася також у Польщі в подіях 1968 і 1970 рр.

В Югославії на тлі загострення економічних проблем на початку 1970-х років посилювалися диспропорції в розвитку Словенії та Хорватії, з одного боку, та решти югославських республік — з іншого. Поглибилися національні суперечності. Учасники заворушень у **Хорватії в листопаді 1971 р.** виступали з вимогами відокремлення республіки від СФРЮ.

Після поразки «Працької весни», подій у Польщі й Югославії розпочалося посилення тоталітарних режимів у Східній Європі. Економічні реформи практично зупинилися, ринкові відносини, що зароджувались, або ліквідовувались, або вкрай обмежувались. Активізувався дисидентський рух. Відставання від розвинених країн Заходу зростало. Для придушення невдоволення правлячі компартії зміцнювали армії, органи внутрішніх справ і держбезпеки.

«Працька весна».
1968 р.

1. Назвіть реформи, проведені урядами національних фронтів у країнах Східної та Південно-Східної Європи в 1945–1947 рр.
2. За яких умов у цих країнах були встановлені комуністичні режими?
3. З якою метою була створена РЕВ?

4. Проаналізуйте причини наростання внутрішньої нестабільності в країнах Центральної та Східної Європи.
5. Поясніть термін «Празька весна».
6. Як поставились у Москві до подій 1968 р.? Чому було введено радянські війська до Чехословаччини?

**ВИКОНАЙТЕ
ЗАВДАННЯ**

1. Установіть відповідність

Лідери комуністичних партій

Країни

1 Болеслав Берут	А Болгарія
2 Клемент Готвальд	Б Польща
3 Георгій Димитров	В Угорщина
4 Матяш Ракоші	Г Чехословаччина

2. Хто з названих політичних діячів був лідером «Празької весни»?

- А** Едуард Бенеш
- Б** Густав Гусак
- В** Александр Дубчек
- Г** Антонін Новотний

3. Визначте, яку спрямованість мала революція 1956 р. в Угорщині

- А** проти перетворення Угорщини на «державу заліза і сталі»
- Б** проти культу особи М. Ракоші та його наступників
- В** проти аграрної реформи
- Г** за визволення політичних в'язнів і повну свободу слова
- Д** за відновлення заборонених національних свят

**ОБГОВОРЕННЯ
У ГРУПІ**

1. Яку роль відігравали компартії в зміні суспільно-політичного ладу в країнах Східної Європи?
2. У чому виявилася відмінність суспільно-політичного ладу в країнах Східної Європи від західних країн?
3. Чому не увінчались успіхом спроби реформ у 1960-і роки?

**РОБОТА
З ДЖЕРЕЛАМИ**

Практична робота

Ознайомтеся з висловлюваннями вчених-істориків.

**Ж. Б. Дюрозель «Історія дипломатії
від 1919 року до наших днів»**

Історія викрила фальш марксизму-ленінізму в більшості засадничих пунктів:

1. Класова боротьба не є основною рушійною силою історії. Цією силою є радше національне почуття.
2. Дрібна та середня буржуазія не «пролетаризувалися». Навпаки, пролетаріат потроху наздоганяє дрібну буржуазію. Не можна, звичайно, стверджувати, що бідних більше немає. Однак це вже не «класове» питання...
3. Нарешті: свобода є загальнолюдським прагненням, якого не можна вгамувати політичними тюрмами та концентраційними таборами.

131

К. Ясперс «Витоки історії та її мета»

Страшно дивитися на те, як оманлива віра в тотальне планування, яка нерідко виникає на ґрунті істинного ідеалізму, примушує людину через її діяльність крок за кроком усе глибше занурюватися саме в те, що вона намагалася подолати — злидні, несвободу та беззаконня.

В. Газін, С. Копилов «Новітня історія країн Європи та Америки»

Причини краху лежали в самій системі. Знищення приватної власності, економічної свободи, вільного підприємництва, тобто ринкової економіки, відмова від природного розвитку виробництва та пріоритет надуманої схеми спричинили в країнах Східної Європи постійний дефіцит найнеобхіднішого і, нарешті, економічну катастрофу... Позбавлений власності громадянин перестав бути повноцінною незалежною особою і потрапив у повну залежність від партійно-державної номенклатури. Порушення прав людини, переслідування свободи та інакомислення стали буденною справою численних секретних служб. Ідеологія комунізму, зіткнувшись із сферою реальної політики, виявила свою повну протилежність.

- Які причини краху тоталітарних режимів у країнах Східної Європи вчені-історики вважають головними?
- Поділіть причини на групи: економічні, політичні, ідеологічні, правові.
- 1949 р. — створення Ради економічної взаємодопомоги (РЕВ)
- Листопад 1956 р. — події в Угорщині
- 1968 р. — «Празька весна»

§ 19 / Демократичні революції. Трансформації пост-комуністичного суспільства

- Пригадайте, які кризи пережили соціалістичні країни Європи в 1950–1960-х роках.

Особливості здійснення революцій наприкінці 80-х — на початку 90-х років ХХ ст.

Криза, яка назрівала протягом тривалого часу, охопила всі країни Центральної та Південно-Східної Європи наприкінці 1980-х років. Вона проявилася в економічній, політичній, ідеологічній та моральній сферах. Політичне банкрутство керівництва правлячих партій, недосконалість адміністративно-командних методів управління та небажання більшості населення жити в умовах тоталітарного режиму — усе це зумовило виникнення своєрідної революційної ситуації в цих країнах. У різних державах вона складалась і розвивалася неоднаково. Однак загальним для всіх країн було прагнення ліквідувати монопольну владу правлячих партій, установити демократичну форму правління, оновити на основі широкої демократії соціально-економічне та політичне життя суспільства.

Могутнім каталізатором революційних процесів у регіоні став національний чинник. Його прояви були відмінними в різних країнах і залежали від національних традицій, характеру політичного режиму, який передував тоталітарному, рівня розвитку національно-визвольного руху проти нацизму в роки Другої

світової війни, обставин приходу до влади комуністичних партій. Національні проблеми справляли великий вплив на розвиток подій у Югославії, Чехословаччині, Румунії, Болгарії.

На перебіг історичних подій кардинально позначилися в регіоні процеси «перебудови» в СРСР після приходу до влади в 1985 р. М. Горбачова. Новий генеральний секретар ЦК КПРС розумів, що Радянський Союз уже не зможе всіх повчати, як їм жити далі. Співпраця СРСР із соціалістичними країнами вже будувалася на принципах реальної рівноправності, невтручання у внутрішні справи інших країн, взаємовигідних економічних відносинах. Зміни в СРСР з піднесенням були сприйняті в Угорщині, Польщі, Югославії, де розпочалося реформування політичної системи. Однак у Румунії, НДР, Болгарії консервативно-бюрократичні сили та лідери цих країн негативно ставилися до реформ у СРСР, хоча зовні це не завжди проявлялося.

Події 1989–1990 рр. за своїм характером були революційними, оскільки кардинально змінювали характер суспільно-політичних і соціально-економічних відносин у регіоні.

Форми та методи демократичних революцій були різними — від «оксамитової» революції в Чехословаччині до кривавих зіткнень у Румунії, що призвели до численних жертв.

Революції розпочалися майже одночасно. Це пояснювалося, по-перше, зрілістю передумов і високим ступенем соціальної напруженості в усіх цих країнах і, по-друге, розумінням того, що СРСР не втручатиметься в справи своїх західних сусідів: не надаватиме підтримки консервативним силам, які прагнули загальмувати демократичний процес.

У кожній країні революційні події мали свою специфіку.

У Польщі поворотним моментом стало проведення засідань «круглого столу» у лютому–квітні 1983 р. У дискусіях з одного боку взяли участь представники влади та її прибічники, а з іншого — опозиція та католицьке духовенство. Опозиція в Польщі мала свого лідера — масовий рух «Солідарність» на чолі з робітником-електриком із Гданська *Лехом Валенсою*. «Солідарність» була створена ще на початку 1980-х років і згодом завоювала широку популярність у країні. У ході засідань «круглого столу» була досягнута угода про визнання за опозицією права на відкриту діяльність, легалізацію «Солідарності», про реформу парламенту та виборчого закону.

Вибори в червні 1989 р. до сейму та сенату продемонстрували глибоке неприйняття польськими громадянами комуністичної системи. Із 100 місць у сенаті «Солідарність» здобула 99. І хоча в другому турі активність виборців знизилася, загальна поразка Польської об'єднаної робітничої партії (ПОРП) стала неминучою. У січні 1990 р. вона була перетворена на Соціал-демократію Республіки Польща (СДРП), яка стала на позиції парламентської демократії та ринкової економіки.

У Чехословаччині в 1970–1980-і роки, після розгрому «Празької весни», поглиблювалися економічні проблеми, переслідувалося будь-яке інакомислення.

Наступ реакції спричинив виникнення дисидентського руху. 1 вересня 1977 р. група діячів науки і культури виступила з відозвою, у якій розкрила

Лех Валенса

Вацлав Гавел

основний зміст вимог і головні напрями демократизації суспільства, спираючись на положення Декларації прав людини. Цей документ отримав назву «Хартія-77».

Авторитарна система в Чехословаччині жорстоко переслідувала дисидентів. Майбутній президент В. Гавел був тричі засуджений, деякі дисиденти мушили емігрувати. Однак кількість прихильників «Хартії-77» невпинно зростала.

17 листопада 1989 р. міліція придушила студентську демонстрацію в Празі, що викликало величезне обурення серед населення. 18 листопада за ініціативою «Хартії-77» був створений Громадянський форум (ГФ) – патріотичний демократичний фронт, який об'єднав противників комуністичного режиму. У Словаччині також була створена демократична організація «Громадськість проти насильства» (ГПН). Революція, що розпочалася, відбувалася мирно. Студенти, а також робітники й інтелігенція, що їх підтримували, не захоплювали будівель та об'єктів КПЧ, уникали сутичок. Тому події листопада 1989 р. дістали назву «оксамитова революція». Наприкінці листопада федеральний парламент скасував статтю конституції, що затверджувала керівну роль КПЧ в країні. **29 грудня 1989 р.** Федеральні збори обрали президентом країни лідера опозиції **Вацлава Гавела**.

В Угорщині демократична революція теж відбувалася в мирний спосіб. Конференція угорської соціалістичної робітничої партії ухвалила програму стабілізації економіки та скорочення зовнішньої заборгованості. У країні поширювалася гласність, почали виникати нові партії, групи, рухи. Старі політичні партії поновили свою діяльність, були створені нові – Угорський демократичний форум (УДФ), Союз вільних демократів (СВД) та ін.

Улітку 1989 р. розпочалися перемовини між УСРП, громадськими організаціями та опозиційними партіями. Була досягнута домовленість про те, що парламентська система має спиратися на багатопартійність.

У 1989 р. парламент Угорщини прийняв демократичні закони: про право громадян на створення об'єднань і асоціацій, про проведення мітингів і зборів, про референдум, про президента республіки та вибори. У день початку народної революції – **23 жовтня 1989 р.** – Державні збори Угорщини ухвалили

зміни до конституції країни. Відтоді держава стала називатися Угорською Республікою, яку очолює президент, обраний парламентом. 25 березня 1990 р. в Угорщині вперше за 45 років відбулися вільні парламентські вибори.

Болгарія була найнадійнішим союзником СРСР в 1960–1980-х роках. Тривалий час при владі там був **Тодор Живков**.

Улітку 1989 р. становище різко загострилося. У країні з'явився дефіцит товарів, прогресувала інфляція. Живков, оголосивши «перебудову», поступово втрачав важелі управління державою.

У вищому керівництві країни назрівав конфлікт. Член політбюро ЦК БКП, міністр закордонних справ

П. Младенов 24 жовтня 1989 р. надіслав листа Т. Живкову, у якому висловлював незгоду з його стилем і методами роботи. 10 листопада керівництво БКП примусило Т. Живкова піти у відставку.

У країні створювалися нові партії, організації, рухи. Незабаром БКП переіменували на Болгарську соціалістичну партію (БСП).

7 грудня 1989 р. був заснований Союз демократичних сил (СДС), який проголосив ідею розбудови Болгарської держави на принципах демократії та приватної власності. Керівником СДС став Ж. Желев.

1 серпня 1990 р. Великі національні збори висунули кандидатуру **Желю Желева** на посаду Президента Болгарії, а після виборів **19 січня 1992 р.** він став першим всенародно обраним президентом країни.

У Румунії революція відбувалась із застосуванням військової сили. Це було пов'язано з існуванням у цій країні тоталітарного режиму Н. Чаушеску, який створив для його захисту потужний апарат репресій та всеосяжного контролю за думками й повсякденними діями людей. Будь-які прояви опозиційних настроїв, вільнодумства переслідувалися.

Перші сигнали про початок опору тоталітарному режимові надійшли з Трансильванії, де у великому промисловому центрі — м. Тімішоарі — влада репресувала реформаторського пастора Л. Текеша (угорця за національністю). Під час кривавих подій 16–17 грудня 1989 р. у Тімішоарі загинули понад 100 осіб та більш як 200 було поранено. Трагедія збурила всю країну. Повсюди розпочалися страйки, очолені лідерами Румунського демократичного фронту. Чаушеску негайно припинив свій візит до Ірану. Повернувшись до країни, диктатор спробував виступити перед багатолюдною маніфестацією на Палацовій площі в Бухаресті. Його зустріли свистом і градом каміння, він наказав відкрити вогонь по маніфестантах.

Того ж дня диктаторське подружжя втекло зі столиці на гелікоптері. Після цього професор Бухарестського політехнічного інституту **Петру Роман** (згодом прем'єр-міністр), який знаходився серед демонстрантів, проголосив із балкона того ж будинку: «Сьогодні, **22 грудня 1989 р.**, диктатуру Чаушеску повалено. Проголошуємо владу народу!» Був сформований Фронт національного порятунку як орган усіх прогресивних сил нації.

Подружжя Чаушеску після тривалих пошуків притулку зупинилось у м. Тирговіште. У військову частину, де воно переховувалося до 25 грудня, прибули судді, яким було доручено провести судовий процес над диктатором та його дружиною.

Судові засідання транслювалися по телебаченню. Суд оголосив найвищу міру покарання — смертний вирок. Однак засуджені не були страчені призначеними для цього виконавцями. Ненависть до диктатора була настільки великою, що, коли Н. Чаушеску та його дружину вивели на подвір'я, військовики, що там перебували, відкрили по них вогонь...

Декретом ради Фронту національного порятунку від 29 травня 1990 р. Соціалістична Республіка Румунія отримала назву Румунія.

Палац уряду в Бухаресті

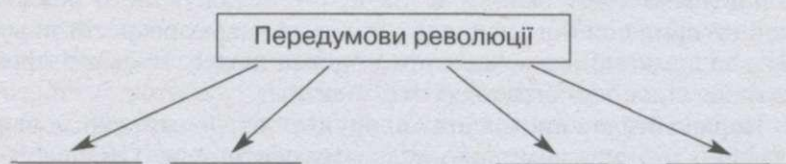
ПЕРЕВІРТЕ СЕБЕ

1. Назвіть характер демократичних революцій наприкінці 1980-х — на початку 1990-х років.
2. Як вплинула «перебудова» в СРСР на розгортання революційних процесів у Східній Європі?
3. Якими були наслідки демократичних революцій?
4. Назвіть результати засідань «круглого столу» в Польщі.
5. Які події стали приводом до розгортання революції 1989 р. в Румунії?

ВИКОНАЙТЕ ЗАВДАННЯ

Визначте основні передумови революцій у країнах Центральної та Південно-Східної Європи наприкінці 1980-х — на початку 1990-х років.

ОБГОВОРЕННЯ У ГРУПІ

1. Чому «Солідарність» стала головною опозиційною силою тоталітарному режимові?
2. У чому полягає цінність досвіду проведення реформ у Польщі?
3. Який існує взаємозв'язок між подіями 1956 і 1989 рр.? У чому їх принципова відмінність?
4. Чому, на вашу думку, революційні події в Румунії в грудні 1989 р. мали такий жорстокий, кривавий характер?

РОБОТА З ДЖЕРЕЛАМИ

Із статті в газеті «Адеверул», друкованому органі ради Фронту національного порятунку

Усякий румун знає, що в ті дні (грудень 1989 р. — Авт.) й незадовго перед початком революційних подій людей хвилювало насамперед, де дістати ліки, їжу, як обігріти оселю. Чому ж сьогодні ми боїмося визнати, що за диктатури Чаушеску ми чудово пристосувалися до подвійного способу думати, діяти й говорити не те, що думаємо. Проте не могли пристосуватися до життя без їжі, ліків, тепла? Ми погодилися замінити думки ідеологією, але не могли погодитися замінити їжу голодом. У цьому й полягає пояснення причин революції: люди, які більше за всіх потерпали від злиднів і зубожіння, з найменшими матеріальними можливостями, з найбільшими турботами та проблемами, саме вони гостріше відчували необхідність припинення цього знущання над народом. І під танки кидалися не ті, хто зрозумів банкрутство марксистсько-ленінської ідеології, а ті, хто через цю ідеологію став економічним банкрутом.

- Які причини революції 1989 р. в Румунії автор статті вважає найголовнішими?
- Які верстви населення в «соціалістичній» Румунії, на вашу думку, були «економічними банкрутами»?

- **Лютий–квітень 1989 р.** — засідання «круглого столу» у Польщі
- **Листопад–грудень 1989 р.** — «оксамитова» революція в Чехословаччині
- **22 грудня 1989 р.** — утеча подружжя Чаушеску зі столиці; повалення диктатури клану Чаушеску; формування Фронту національного порятунку

§ 20 / Політичні, економічні та соціальні трансформації посткомуністичного суспільства

• *Пригадайте, які революційні події відбувались у країнах Східної Європи.*

1. Трансформації в країнах Східної Європи.

Після революцій у країнах Східної Європи сформувалася дієва багатопартійна структура. Часом хаотична в деяких країнах, вона стала, однак, беззаперечною реальністю, незважаючи на те, що демократична традиція тут була обмежена або зовсім не існувала. Дуже важливо, що після краху тоталітарного соціалізму затвердився конституційно-парламентський механізм зміни влади. За роки, що минули, така зміна відбулася в ряді країн уже декілька разів. У країнах регіону були створені демократичні правові державні установи.

У соціально-економічній сфері останнім часом відбувається масовий перерозподіл власності, створено необхідні умови для розвитку приватного сектора, що навіть змінило вигляд східноєвропейських країн, їхніх столиць і міст. Темпи приватизації були набагато вищими в Польщі, Словенії, Угорщині, вищі й економічні показники цих країн, реформи набули тут більш послідовного та радикального характеру, дали багато позитивних наслідків.

Темпи переходу до ринкової економіки в Румунії, Болгарії, Союзній Республіці Югославія, Македонії, Боснії та Герцеговині були надто повільними. Управлінська некомпетентність, реформістська та економічна неспроможність колишніх комуністів у новій подобі, їхні політичні прорахунки призвели до різкого зростання безробіття, посилення інфляції, зниження життєвого рівня населення в цих країнах у 90-х роках ХХ ст. Проте на початку ХХІ ст. і в них відбулися зміни на краще. Болгарія та Румунія стали членами ЄС та НАТО, на черзі до вступу в ці організації були Хорватія та Македонія.

Отже, проведення ринкових реформ і приведення законодавства до європейських стандартів, формування громадянського суспільства в країнах Центральної та Східної Європи дали позитивні результати.

У Чехословаччині трансформаційні процеси привели до утворення незалежних Чеської та Словацької республік.

Формальним приводом до розпаду Чехословаччини стали результати парламентських виборів 5–6 липня 1992 р. У Чеській Республіці найбільшу кількість голосів виборців здобула Громадська демократична партія (ГДП), очолювана В. Клаусом. У Словаччині 37,2 % виборців підтримали Рух за демократичну Словаччину (РДС) В. Меч'яра.

Одразу ж після підбиття підсумків виборів за ініціативою ГДП відбулися перемовини В. Клауса та В. Меч'яра. Обидва вони згодом сформували та очолили

уряди відповідно Чехії та Словаччини. В угоді прем'єри висловилися за цивілізований, культурний процес розділення федерації.

Відповідно до пропорції населення (2 : 1) були мирно розділені майно, фінанси, інші цінності. 25 листопада 1992 р. Федеральні збори ухвалили конституційний закон про розділення Чехословацької федерації.

Чехословаччина як єдина держава припинила існування 31 грудня 1992 р. У новий **1993 р.** увійшли дві нові самостійні держави — *Чехія* та *Словаччина*.

Президентом Чеської Республіки став **Вацлав Гавел**. Уряд очолив В. Клаус. Населення країни становило 10,3 млн мешканців.

Нинішнє становище Чехії характеризується політичною стабільністю, розвинутою промисловістю, інтегруванням у світове співтовариство.

У 1997 р. на саміті в Мадриді керівники країн НАТО прийняли рішення про членство Чехії в цьому альянсі. Економічні успіхи дали можливість Чеській Республіці увійти до «клубу багатих», як називають Організацію економічного співробітництва і розвитку, що об'єднує найбільш розвинені країни світу.

Словаччина також вступила до ЄС та НАТО.

Перехід від комуністичного до демократичного устрою мав найбільшу специфіку в Югославії. Ця країна, керівником якої з 1945 до 1980 рр. був Й. Б. Тито, відрізнялася від інших держав Центральної та Східної Європи конфедеративним устроєм, за яким союзні республіки та автономні краї, що входили до складу держави, мали значні права, а також самоврядування підприємств. Після смерті Й. Б. Тито в 1980 р. відцентрові тенденції посилились. У країні не залишилося стабільного керівництва: найвищі посади в державі заміщувалися по чергово строком на один рік представниками всіх республік і країв. Національні проблеми стали віссю політичного життя Югославії.

26 червня 1991 р. *Словенія* та *Хорватія*, кожна окремо, проголосили свою повну незалежність. Федеральна влада в Белграді оголосила ці акти незаконними. Введенням військ на території цих країн вона сподівалася запобігти відокремленню двох колишніх союзних республік. Однак у Словенії югославські війська наразилися на рішучу відсіч. Нова держава змогла захистити свою незалежність.

Події в Хорватії набули драматичного характеру, оскільки в країні мешкала значна сербська меншина (600 тис.), яка компактно проживала в Сербській Країні та Східній Словенії. Сербське населення виступило за приєднання цих територій до Сербії, проголосивши республіку *Сербську Країну*. Для припинення етнічного конфлікту до країни були введені війська ООН — міжнародні миротворчі сили. У конфлікт втрутилось і Європейське Співтовариство. Його члени в **січні 1992 р.** вирішили визнати всі нові держави, які забажали б вийти зі складу Югославії. У 1995 р. хорватська армія провела успішну операцію «Буря», унаслідок якої республіка Сербська Країна була ліквідована, а значна частина сербів стала біженцями. У 1997 р. Хорватія на перемовинах домоглася суверенітету й над Східною Словенією.

Македонія здобула незалежність шляхом референдуму у **вересні 1992 р.**, уникнувши воєнної конфронтації. Після здобуття незалежності Словенією, Хорватією й Македонією парламент Боснії та Герцеговини проголосив незалежність своєї країни. СФРЮ вже практично не існувала. У Белграді вирішили створити нову федерацію — *Союзу Республік Югославію (СРЮ)*, яка об'єднала Сербію та Чорногорію (**квітень 1993 р.**).

Нову державу очолив лідер колишніх комуністів Сербії **Слободан Мілошевич**, ставши Президентом СРЮ.

У 2007 р. стала незалежною *Чорногорія*, вийшовши зі складу СРЮ.

У березні 1992 р. розгорівся етнічний конфлікт у Боснії та Герцеговині. У цій новоутвореній державі проживали три етнічно-релігійні групи: серби (православні), які становили 1/3 населення, хорвати (католики) та серби й хорвати, які сповідували іслам.

За 3,5 роки бойових дій в Боснії та Герцеговині було вбито й поранено десятки тисяч людей, зруйновано сотні міст, населених пунктів, промислових і громадських об'єктів. Кількість біженців і переміщених осіб перевищила 3 млн.

У листопаді 1995 р. в американському м. Дейтоні за міжнародного сприяння був розроблений пакет мирних документів щодо боснійського врегулювання, який був підписаний 14 грудня 1995 р. в Парижі президентом Республіки Сербії С. Мілошевичем, головою президії Боснії та Герцеговини А. Ізетбеговичем і президентом Хорватії Ф. Туджманом.

Згідно з мирною угодою, Боснія та Герцеговина залишалася єдиною державою в її міжнародно визнаних кордонах, однак складалася з двох суб'єктів — Боснійської мусульмано-хорватської Федерації та Республіки Сербської.

Ще одна балканська війна була розв'язана силами НАТО в березні 1999 р. Керівники держав-членів НАТО заявили, що застосування зброї — єдина можливість для припинення «гуманітарної катастрофи» в Косовому, де президент Югославії С. Мілошевич анулював автономію албанської громади та розпочав етнічні чистки проти албанського населення.

Події в Косовому призвели до міжнародної ізоляції С. Мілошевича, підірвали його авторитет у країні. На президентських виборах 2000 р. перемогу здобув лідер опозиції **Воїслав Коштуниця**. У березні 2001 р. Мілошевича було взято під варту, а в липні — передано до Міжнародного суду в Гаазі як воєнного злочинця. Під час введення судового процесу він помер.

Краї Косово в березні 2008 р. проголосив незалежність і був визнаний багатьма країнами та міжнародними організаціями.

Слободан Мілошевич

2. Нова роль центрально- та східноєвропейських держав на міжнародній арені.

Унаслідок демократичних революцій 1989–1990 рр. у країнах Центральної та Південно-Східної Європи була ліквідована запроваджена радянська модель соціалізму. Нові політичні сили, які прийшли до влади, розпочали демонтаж адміністративно-командної системи та будівництво соціально орієнтованого господарства, правової держави та ліберальної демократії.

На сучасному етапі східноєвропейські країни прагнуть інтеграції з економічними та політичними структурами західноєвропейських країн, насамперед з *Європейським Союзом*.

Серед переваг зближення з ЄС для країн Східної Європи варто відзначити відкритість, лібералізацію переміщення людей, товарів, капіталів. Така співпраця дає можливість східноєвропейським країнам отримати доступ до західно-

європейських ринків та інвестицій, важливих джерел валютних надходжень і нових технологій. Співпраця з Європейським Союзом сприяє технологічному оновленню промислових потужностей східноєвропейських країн, збільшенню конкурентоспроможності їхніх товарів, набуттю досвіду сучасного менеджменту та підготовці професійних кадрів.

З політичної точки зору євроінтеграція сприяє зміцненню стабільності демократичної політичної системи та її інституцій, удосконаленню правового поля, приведенню законодавства цих країн до європейських стандартів, забезпеченню прозорості та відкритості в діяльності органів влади.

Водночас країни Східної Європи при вступі до ЄС наражаються на певні ризики: промислова та сільськогосподарська продукція може виявитися неконкурентоспроможною на західних ринках, технології застарілими, а персонал недостатньо підготовленим. Це може призвести на початковому етапі до закриття окремих підприємств, звільнення робітників, погіршення життєвого рівня населення. Проте, якщо країна впевнено стала на шлях ринкових відносин і євроінтеграції, ці труднощі успішно можна подолати, а в наступні роки настане реальне піднесення економіки та покращення умов життя населення.

Інша впливова міжнародна організація, до якої прагнуть вступати східноєвропейські країни, — це НАТО. У квітні 1949 р., коли Організація Північноатлантичного Договору була утворена, до її складу входило 10 західноєвропейських держав, а також США та Канада. У 2006 р. членами організації були 26 держав. В останні роки розширення НАТО відбувалося за рахунок країн Центральної та Східної Європи. Оскільки їхні соціально-економічний та політичний рівні різняться, західні країни ведуть диференційовану політику щодо цих держав.

У липні 1997 р. під час зустрічі лідерів НАТО в Мадриді було прийняте рішення про приєднання до цієї організації трьох країн — колишніх учасниць Варшавського договору — Угорщини, Польщі та Чехії. Це відбулося в 1999 р., коли НАТО відзначала 50-річний ювілей. Пізніше членами цієї організації стали Словенія, Словаччина, Болгарія, Румунія. «Зелене світло» на вступ до НАТО отримали Хорватія та Македонія.

Іншою впливовою європейською організацією, до якої входять центральноєвропейські країни, є Вишеградська група, відома також як Вишеградська четвірка — об'єднання чотирьох центральноєвропейських держав: Польщі, Чехії, Словаччини та Угорщини. Вона була створена в результаті зустрічі президентів і прем'єр-міністра трьох постсоціалістичних країн — Л. Валенсі (Польща), В. Гавела (Чехословаччина) та Й. Антала (Угорщина) 15 лютого 1991 р. в угорському місті Вишеграді, на якій була підписана спільна декларація про прагнення до інтеграції в європейські структури.

Це об'єднання також називали *Вишеградською трійкою*, або *Вишеградським трикутником*, оскільки спочатку до нього входили лише три країни. Нині цей термін неправомірний, але іноді вживається, незважаючи на той факт, що Чехословаччина як єдина держава припинила існування. Усі члени Вишеградської групи 1 травня 2004 р. вступили до Європейського Союзу.

Ще одна міжнародна організація має назву *Центральна Європейська Ініціатива (ЦЕІ)*. Вона була створена в листопаді 1989 р. в Будапешті під назвою «Квадрагонале» групою країн Центральної та Східної Європи (Італія, Австрія, Угорщина, Югославія) з метою налагодження співробітництва в політичній та соціально-економічній сферах і сприяння на цій основі зміцненню стабільності

та безпеки в регіоні. Створення цього об'єднання мало на меті забезпечити підготовку держав-учасниць до їхнього майбутнього членства в Європейському Союзі.

Після вступу в організацію нових членів, а саме Чехословаччини в 1990 р. та Польщі в 1991 р., відповідно змінювалася й назва — «Пентагонале» і «Гексагонале». Назву «Центральноєвропейська ініціатива» об'єднання одержало в 1992 р. після свого подальшого розширення за рахунок вступу до нього ще трьох держав: Боснії та Герцеговини, Словенії, Хорватії. У 1993 р. до ЦЄІ приєдналася Республіка Македонія, а також Чехія та Словаччина, що утворилися внаслідок розпаду ЧРСР. У 1996 р. організація розширилася за рахунок вступу Албанії, Білорусі, Болгарії, Румунії, України, Молдови.

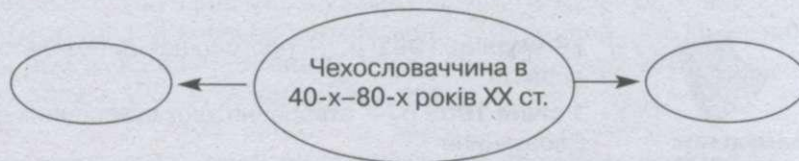
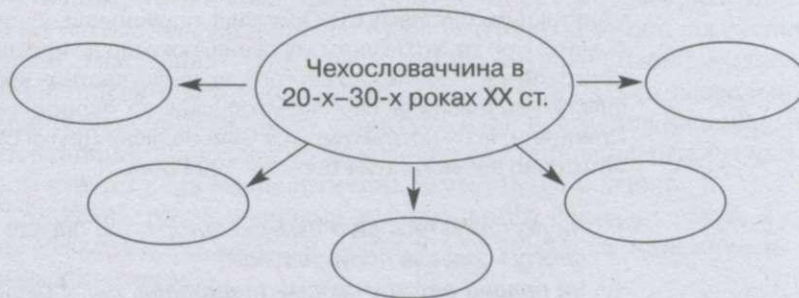
Нині до ЦЄІ входять 16 країн — Австрія, Албанія, Білорусь, Болгарія, Боснія та Герцеговина, Італія, Македонія, Молдова, Польща, Румунія, Словаччина, Словенія, Угорщина, Україна, Хорватія, Чехія.

1. Які економічні реформи відбулися в країнах Центральної Європи в 90-х роках ХХ ст.?
2. Коли і за яких умов ці країни вступили до ЄС та НАТО?
3. Як відбулося роз'єднання Чехословаччини в 1992 р.?
4. Які особливості розвитку Чехії та Словаччини після 1992 р.?
5. Які югославські республіки першими проголосили незалежність?
6. У яких із них спалахнули війни?
7. До яких міжнародних організацій входять країни регіону?

1. Складіть таблицю та запишіть у ній, на які держави розпалася Югославія.
2. Що, на вашу думку, означають ці схеми? Заповніть їх.

ОБГОВОРЕННЯ
У ГРУПІ

1. Чому революція 1989 р. в Чехословаччині отримала назву *оксамитова*? Якими були її наслідки для демократизації країни?
2. У чому полягають відмінності розвитку Румунії після революції 1989 р. від розвитку Чехії, Польщі, Угорщини в той же період?
3. Проаналізуйте причини балканських воєн наприкінці ХХ ст.
4. У який спосіб, на вашу думку, можна припинити балканські конфлікти?

РОБОТА
З ДЖЕРЕЛАМИ

Із статті Б. Варги «Балканська рапсодія»

За останні десять років Балкани перетворилися на справжній стадіон, де відбувається чемпіонат за першість у світовому політичному лидерстві.

Багато міжнародних політичних оглядачів пророкували третю світову війну в тому разі, коли б Північноатлантичний альянс (НАТО) уперше за історію свого існування напав на одну із суверенних держав, члена-засновника ООН, до того ж у процесі інтеграції Європи. Однак цього аж ніяк не могло статися. Чому? А тому, що після «холодної війни» нікому стало воювати. Це добре усвідомлювали великі держави, політично сильні гравці.

Спершу програв — розпався східний блок. За ним настала черга комуністичної та тоталітарної ідеологій.

Правила поділу колишньої Югославії диктував Захід. Керуючись власними зразками демократії, насамперед гіперболізованим правом на національне відродження народів, які в період правління Й. Б. Тито були з'єднані в один «югославський етнітет». Ідеться про низку конфліктів на міжетнічному чи міжрелігійному ґрунті. Зосередимось на іншому: на Косовому та війні між НАТО та СР Югославією.

Правила порушили всі, незалежно від «політичної правоти» кожної зі сторін. Слободан Мілошевич надто сильно утиснув права албанців, скасувавши їхню автономію. Албанці порушили закони Республіки Сербії та основні засади демократії, намагаючись за допомогою зброї здійснити амбітне прагнення створити незалежну державу в Косовому. Відповідно, НАТО під патронатом впливових США бомбардуваннями втрутилась у внутрішню проблему СР Югославії, порушивши основні принципи дипломатії. Про те, хто скільки нагрішив, поки що не йдеться. Була війна, яку програли всі. Незалежно від того, чи деяка частина країн-учасниць конфлікту вдовольнила свої територіальні та економічні інтереси, чи ні. Принципи, яких дотримувалася Європа після Другої світової війни, було остаточно зневажено 24 березня 1999 року.

- Чи погоджуєтеся ви з думкою автора, що під час косовського конфлікту «правила порушили всі»?
- Чи правий автор у своєму твердженні, що «правила поділу колишньої Югославії диктував Захід»?
- Чому автор пише: «Була війна, яку програли всі»?

ЗАПАМ'ЯТАЙТЕ
ДАТУ

- **26 червня 1991 р.** — проголошення незалежності Словенії та Хорватії
- **1 січня 1993 р.** — створення двох суверенних держав — Чехії та Словаччини